

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/37/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200520
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200520.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: I. C. C., bytom D. XX, G., zastúpený JUDr. Romanom Klimekom, advokátom, so sídlom Radničné nám. 5, Pezinok, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. X/2 Spr 44/10-4 zo dňa 19. januára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/54/2011 - 35 zo dňa 17. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/54/2011 - 35 zo dňa 17. apríla 2012, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. X/2 Spr 44/10-4 zo dňa 19. januára 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Krajskej prokuratúry Bratislava č. I/2 Spr. 631/10 a odvolanie žalobcu zamietol. Uvedeným rozhodnutím žalobcovi nebola priznaná náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti a nebol mu priznaný príplatok k náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti podľa § 140 ods. 1, písm. a/ zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 154/2001 Z. z. alebo zákon o prokurátoroch). Žalobcovi trovy konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalobca dňa 6. decembra 2010 navštívil svojho obvodného lekára C. I. T. Q.; podľa nálezu odborného lekára žalobca bol uznaný dočasne práceneschopný dňom 6. decembra 2010; všeobecný lekár urobil záznam v zdravotnej evidencii žalobcu v čase 10: 52 hod. a teda v čase, kedy zistil zdravotný stav

žalobcu a kedy došlo ku ukončeniu vyšetrenia jeho zdravotného stavu; bola určená diagnóza - dýchanie drsnejšie, teploty do 38°C, kašeľ s malou expektoráciou, nádcha; žalobca tvrdil, že vyšetrenie u lekára prebiehalo až do 12:15 hod.. Z administratívneho spisu mal krajský súd ďalej preukázané, že žalobca nedodržiaval liečebný režim určený lekárom, nemal povolené vychádzky a dňa 6. decembra 2010 bol na obede v nemenovanom reštauračnom zariadení v čase od 13:15 hod. a následne navštívil expresso „A.“, kde sa zdržiaval o 14:30 hod. v prostredí, ktoré nie je vhodné na liečbu určenú ošetrovateľom lekárom.

Krajský súd zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách ustanovenia § 130 ods. 2 zákona č. 154/2001 Z.z. v spojení s ustanoveniami § 5 ods. 1 a s § 9 ods. 3, 4 zákona č. 462/2003 Z. z. o náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 462/2003 Z. z.).

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Konštatoval, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vypořiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

Stotožnil sa s právnym názorom žalovaného, že žalobca porušil liečebný režim určený lekárom už v prvý deň trvania dočasnej práceneschopnosti t.j. dňa 6. decembra 2010, pričom zdržovanie sa v expresse nepoprel a súčasne nijako neobjasnil dôvod, pre ktorý sa v tomto zdržoval následne po absolvovaní obeda, doplniac, že počas liečby určenej lekárom sa nezdržoval na mieste označenom v doklade o dočasnej pracovnej neschopnosti, pričom vychádzky nemal lekárom povolené.

Krajský súd poukázal na to, že v zákone č. 462/2003 Z. z. sa okrem iných dôvodov uvádza aj dôvod, že, ak zamestnanec porušil liečebný režim určený lekárom a to odo dňa porušenia liečebného režimu a súčasne v prípade, ak sa nezdržiava na mieste určenom počas dočasnej pracovnej neschopnosti bez súhlasu lekára a to odo dňa zistenia tejto skutočnosti, nemá nárok na náhradu príjmu. Súčasne poukázal na to, že zamestnávateľovi zo zákona č. 462/2003 Z. z. vyplýva právo vykonať kontrolu, či sa dočasne práceneschopný zamestnanec zdržiava na mieste určenom počas dočasnej pracovnej neschopnosti.

Konštatoval, že kontrola bola vykonaná a zo spisového materiálu vyplynulo, že žalobca sa nezdržiaval na mieste určenom počas dočasnej pracovnej neschopnosti, čím porušil § 9 ods. 3, 4 zákona, ktorého znenie citoval. Krajský súd mal za to, že správny orgán prvého stupňa správne rozhodol, keď rozhodnutím č. 1/2 Spr. 631/10 zo dňa 14. decembra 2010 podľa § 140 ods. 1 písm. a/ zákona č. 154/2001 Z. z. a § 5 ods. 1 písm. c/, d/ zákona č. 462/2003 Z. z. nepriznal žalobcovi náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti vo výške 63,72 eur a príplatok k náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti vo výške 328,94 eur za kalendárny mesiac december 2010.

Podľa názoru krajského súdu správny orgán prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pričom vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, považujúc vydanie rozhodnutia v súlade s § 46 správneho poriadku. Taktiež zastával názor, že žalovaný postupoval pri rozhodovaní o odvolaní v súlade s § 59 ods. 1 správneho poriadku, keď po preskúmaní veci odvolaním napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil a odvolanie zamietol.

Krajský súd záverom konštatoval, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci späť na ďalšie konanie. Krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pochybenie prvostupňového súdu žalobca videl v tom, že sa jednak absolútne nezaoberal zistením skutkového stavu a nedostatočne vyhodnotil zistené dôkazy, na základe čoho vyvodil nesprávny právny názor.

Dôvodil, že správny orgán porušil viaceré platné predpisy, čo prvostupňový súd vôbec neriešil, resp.

riešil len povrchné, zdôrazniac, že postup žalovaného v celej veci je v rozpore s procesnými zásadami, na ktorých je v podstate správne konanie vybudované s poukazom na § 3 správneho poriadku.

Namietal že hlavne druhostupňový správny orgán - žalovaný, sa k celej veci postavil veľmi povrchné a neprofesionálne, čím taktiež porušil zásady ustanovené v paragrafe 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku keď pri svojom rozhodovaní nepostupoval v konaní v súlade so zákonom a inými právnymi predpismi, nechránil jednak záujmy štátu a spoločnosti a ani práva a záujmy fyzickej osoby, neumožnil mu ako účastníkovi konania, aby svoje práva a záujmy mohol účinne obhajovať, povrchné a nezodpovedne sa zaoberal predmetnou vecou a vec sa vôbec nepokúsil vyriešiť zmierlivo, pri svojom rozhodovaní nevychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, taktiež porušil pravidlo súčinnosti v správnom konaní, keďže ako účastník správneho konania nemal možnosť účinne sa brániť, resp. vysvetliť niektoré skutočnosti - dôvody svojho konania.

Ďalej namietal, že žalovaný porušil ustanovenie § 59 ods. 1 správneho poriadku, keď sa vôbec nezaoberal možnosťou doplnenia dokazovania, napriek návrhom žalobcu, nedoplnil dokazovanie zadovážením si informácie od ošetrojúceho lekára a pod., a teda rozhodol bez akéhokoľvek ďalšieho dokazovania tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Tvrdil, že v tomto štádiu konania žalovaný ako odvolací orgán mohol a mal dostatočne a spoľahlivo zistiť skutkový stav a pri použití tzv. apelačného princípu mohol a mal napraviť rozhodnutie prvostupňového orgánu a sám rozhodnúť vo veci samej. Trval na tom, že v nadväznosti na uvedené skutočnosti týkajúce sa skutkového stavu, nemožno jeho konanie v deň 6. decembra 2010 kvalifikovať ako porušenie zákona podľa § 5 ods. 1 písm. c/, d/ resp. porušenie podľa § 2 ods. 11 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti z titulu porušenia liečebného režimu, tvrdiac, že cestou od lekára vykonával nevyhnutné úkony na zabezpečenie životosprávy svojej osoby i na podporu liečby t. j. obstaranie predpísaných liekov, zabezpečenie svojich životných potrieb obed a stravu na ďalšie dni počas PN s tým, že všetka jeho činnosť jednoznačne smerovala k tomu, aby nemusel počas PN vychádzať z domu a týmto mal zabezpečený pokojne a nerušené režim za účelom úspešnej liečby svojho zdravotného stavu.

Ďalej dôvodil, že žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal aký liečebný režim mu ošetrojúci lekár určil, ktorý mal byť porušený, keď žalovaný nemal žiadnym relevantným spôsobom preukázané, že ošetrojúci lekár mu zakázal vykonať nevyhnutné úkony vyššie popísané s poukazom na to, že práve naopak ošetrojúci lekár v záujme úspešnej liečby takého konanie, resp. postup odobril tak, ako je to nespočetne vo veľa prípadoch. Zastával názor, že jednoznačne objasnil a aj dôkaznými prostriedkami preukázal pravdivosť svojich tvrdení a hlavne účel a dôvod návštevy v exprese s poukazom na to, že počas zostávajúceho času trvania PN nebolo žalovaným preukázané, že by porušil akúkoľvek povinnosť vyplývajúcu mu z citovaných právnych predpisov, t. j. že by sa nezdržoval v mieste bydliska - v mieste označenom v doklade PN.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu pridržavajúc sa v plnom rozsahu svojho vyjadrenia k žalobe navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého ako vecne správny a súladný so zákonom potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené najmenej päť dní pred jeho vyhlásením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, www.supcourt.gov.sk, a senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol, ktorým rozhodnutím správny orgán prvého stupňa podľa § 140 ods. 1 písm. a/ zákona č. 154/2001 Z. z. a § 5 ods. 1 písm. c/, d/ zákona č. 462/2003 Z. z. nepriznal žalobcovi náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti vo výške 63,72 eur a príplatok k náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti vo výške 328,94 eur za kalendárny mesiac december 2010. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého

stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne prvostupňové rozhodnutie a konanie, ktoré týmto rozhodnutiam prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho, ktorým žalovaný s konečnou platnosťou rozhodol o nepriznaní žalobcovi náhradu príjmu a príplatok k náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti za kalendárny mesiac december 2010.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského prokurátora v Bratislave zo dňa 14. decembra 2010 sp. zn. I/2 Spr 631/10, ktorým podľa § 140 ods. 1 zákona č. 154/2001 Z. z. v spojení s § 5 ods. 1 písm. c/, d/ zákona č. 462/2003Z.z. nebola žalobcovi priznaná náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti vo výške 63,72 eur a príplatok k náhrade príjmu pri dočasnej práceneschopnosti vo výške 328,94 eur za kalendárny mesiac december 2010. Zo zdravotnej evidencie žalobcu vyplýva, že ošetrojúcim lekárom bol žalobca uznaný práceneschopným od 6. decembra 2010 do 10. decembra 2010, s vyznačenou adresou bydliska žalobcu, s potvrdením, že vyšetrenie u ošetrojúceho lekára sa uskutočnilo dňa 6.

decembra 2010 o 10:52 hod. Okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Pezinok dňa 6. decembra 2010 spísala úradný záznam č. sp.zn. Spr 261/2010, v ktorom uviedla, že žalobca dňa 6. decembra 2010 o 5:30hod. zaslal vedúcej správy J.. K. G. na jej súkromný mobilný telefón SMS, aby oznámila, že je PN s následným oznámením že PN bude ukončené v piatok. V úradnom zázname okresná prokurátorka ďalej uviedla, že v čase o 14:30 hod sa rozhodla vykonať kontrolu u žalobcu na adrese, kde sa mal zdržiavať počas dočasnej pracovnej neschopnosti a na základe informácií, ktorými disponovala už dlhší čas preverila aj s námestníkom I.. O.R., či sa žalobca nenachádza v expresse „A.“ na O. L. v G. a nakoľko sa tam nachádzal (uviedla, že prostredie bolo značne nafajčené), ho požiadala, aby sa dostavil na pracovisko, kde pri ústnom pohovore zistila, že žalobca nemal ošetrovateľom povolené vychádzky, na čo ho požiadala, aby písomne zdôvodnil svoju prítomnosť v uvedenom pohostinskom zariadení. Žalobca predložil úradný záznam, v ktorom oznamoval, že dňa 6. decembra 2010 o 14:30 hod sa nachádzal počas svojej práceneschopnosti v expresse „A.“ na O. L. v G., kde sa zastavil zo súkromných dôvodov cestou z obeda, ktorý absolvoval od 13:30 hod do 14:15 hod a ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že potreba denne sa stravovať je možná iba v reštauračnom zariadení, nakoľko iný spôsob zabezpečenia denných potrieb nemá pre neho kto zabezpečiť v mieste trvalého bydliska a je odkázaný na takýto spôsob riešenia situácie a to aj v priebehu svojej práceneschopnosti, pokiaľ mu to jeho zdravotný stav dovoľuje. Žalobca v prílohe k odvolaniu proti prvostupňovému rozhodnutiu predložil čestné prehlásenie majiteľky expressa „A.“ S. O. spísané dňa 20. decembra 2010, v ktorom podpísaná čestne prehlásila, že ju dňa 6. decembra 2010 v uvedenom expresse navštívil žalobca so žiadosťou, či by bola ochotná na dni od 7. decembra 2010 do 10. decembra 2010 kúpiť mu obed a tento mu denne zaviesť na adresu jeho trvalého bydliska, na čo mu oznámila, že to nepovažuje za problém a prisľúbila mu v tejto veci pomoc.

Podľa § 130 ods. 1, 2/ zákona č. 154/2001 Z. z. v čase, keď prokurátor nevykonáva svoju funkciu pre chorobu alebo úraz, nemá nárok na plat.

Prokurátor počas dočasnej neschopnosti vykonávať funkciu prokurátora pre chorobu alebo úraz má nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca podľa osobitného zákona 49) (ďalej len "náhrada príjmu"), nárok na nemocenské podľa osobitného zákona 49a), nárok na príplatok k náhrade príjmu a nárok na príplatok k nemocenskému (§ 131).

Podľa § 139 ods. 1, 2 zákona č. 154/2001 Z. z. nárok na príplatok k náhrade príjmu, príplatok k nemocenskému, príplatok k ošetrovnému, príplatok k materskému, príplatok za výkon funkcie prokurátora, príplatok k vdovskému dôchodku, príplatok k vdoveckému dôchodku a príplatok k sirotskému dôchodku (ďalej len "príplatok") vzniká dňom splnenia podmienok ustanovených týmto zákonom.

Nárok na výplatu príplatku vzniká splnením podmienok ustanovených na vznik nároku na príplatok a podaním žiadosti o priznanie príplatku.

Podľa § 140 ods. 1, písm. a/, b/ zákona č. 154/2001 Z. z. služobný úrad rozhoduje o príplatku k náhrade príjmu, o príplatku k nemocenskému.

Podľa § 4 zákona č. 462/2003 Z. z. nárok na náhradu príjmu má zamestnanec, ak bol pre chorobu alebo úraz uznaný za dočasne práceneschopného na výkon činnosti zamestnanca alebo mu bolo nariadené karanténne opatrenie podľa osobitného predpisu 4) (ďalej len "dočasná pracovná neschopnosť") a nemá príjem, ktorý sa považuje za vymeriavací základ podľa osobitného predpisu za obdobie, v ktorom nevykonáva činnosť zamestnanca z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 5 ods. 1, písm. a/ až d/ zákona č. 462/2003 Z.z. nárok na náhradu príjmu nemá zamestnanec a) ak počas obdobia dočasnej pracovnej neschopnosti má nárok na 1. nemocenské podľa osobitného predpisu, 2. materské podľa osobitného predpisu alebo 3. rodičovský príspevok podľa osobitného predpisu; to neplatí, ak zamestnanec počas poberania rodičovského príspevku súčasne vykonáva činnosť zamestnanca,

b) ak sa stal dočasne práceneschopným v dôsledku úmyselného trestného činu, za ktorý mu bol uložený

trest odňatia slobody,

c) ak porušil liečebný režim určený lekárom, 10) odo dňa porušenia liečebného režimu,

d) ak sa nezdržiava namieste určenom počas dočasnej pracovnej neschopnosti bez súhlasu lekára, odo dňa zistenia tejto skutočnosti.

Podľa § 9 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 462/2003 Z. z. nárok na náhradu príjmu sa uplatňuje u zamestnávateľa predložením potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti.

Zamestnanec je povinný preukázať zamestnávateľovi skutočnosti rozhodujúce na vznik, trvanie, výšku a zánik nároku na náhradu príjmu.

Zamestnanec je povinný v období, v ktorom má nárok na náhradu príjmu, dodržiavať liečebný režim určený lekárom.

Zamestnávateľ má právo vykonať kontrolu, či sa dočasne práceneschopný zamestnanec zdržiava na mieste určenom počas dočasnej pracovnej neschopnosti. Zamestnávateľ má právo vykonať kontrolu podľa prvej vety v obydli zamestnanca s jeho súhlasom alebo na mieste, kde je predpoklad, že sa dočasne zdržiava.

Podľa § 145 zákona č. 154/2001 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie a rozhodovanie vo veciach sociálneho zabezpečenia prokurátora sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. (Zákon č. 71/1967 Zb.).

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd po preskúmaní vecí v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že Krajská prokuratúra Bratislava ako služobný úrad prvého stupňa v danom prípade postupovala v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní bolo postupované v súčinnosti s účastníkom konania a vo veci rozhodla vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán prvostupňové rozhodnutie potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Zákonodarca v právnych normách §§ 130 a nasl. zákona č. 154/2001 Z. z. v spojení s §§ 4 a nasl. zákona 462/2003 Z. z. ustanovuje zákonné podmienky, na základe ktorých zamestnávateľ prizná zamestnancovi nárok na náhradu príjmu počas jeho pracovnej neschopnosti. Zákonodarca požaduje, aby zamestnanec preukázal všetky skutočnosti, ktoré je povinný predložiť v žiadosti o priznanie tohto nároku. O priznaní nároku rozhoduje zamestnávateľ tak, že nárok zamestnancovi prizná po preukázaní splnenia podmienok zákonom predpokladaných. Zákonodarca súčasne oprávňuje zamestnávateľa kontrolovať, či zamestnanec, ktorý si uplatňuje nárok na priznanie náhrady príjmu počas dočasnej pracovnej neschopnosti, spĺňa podmienky pre jeho priznanie počas celej pracovnej neschopnosti a to od prvého dňa práceneschopnosti. Zákonodarca v citovaných právnych normách ustanovuje postup služobného úradu pri rozhodovaní o nároku prokurátora na náhradu jeho príjmu počas jeho dočasnej pracovnej neschopnosti.

Služobný úrad prvého stupňa- Krajská prokuratúra Bratislava, ako aj žalovaný správny orgán

postupovali v súlade so zákonom, keď rozhodli, že žalobcoví sa nepriznáva nárok na náhradu príjmu pri jeho dočasnej pracovnej neschopnosti za kalendárny mesiac december 2010. Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa z výsledkov vykonaného dokazovania je možné vyvodiť záver, že v danom prípade žalobca nespĺnil zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu príjmu počas jeho práceneschopnosti, pretože zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé že žalobca svojim konaním hneď v prvý deň práceneschopnosti porušil svoje povinnosti vyplývajúce z právnej úpravy ustanovenej v § 5 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 462/2003, keď kontrolou okresnej prokurátorky bolo zistené, že žalobca sa nezdržoval v mieste vyznačenom v doklade o práceneschopnosti - v mieste bydliska, ale zdržoval sa v miestnom expresse. V preskúmvacom konaní mal odvolací súd preukázané, že žalovaný i služobný úrad prvého stupňa pri vydaní rozhodnutí nevychádzali len z dokladu o dočasnej práceneschopnosti žalobcu nim predloženého, ale z výsledkov vlastného šetrenia, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či pre priznanie nároku na náhradu príjmu v prípade žalobcu počas jeho dočasnej práceneschopnosti boli splnené všetky predpoklady zákonom podmienené. Z uvedených dôvodov senát odvolacieho súdu nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že v preskúmvanom prípade si služobné úrady oboch stupňov nezadovážili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutí, vo veci nezistili skutkový stav správne a vecou sa zaoberali len povrchne. Taktiež nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že nemal možnosť sa k veci vyjadriť a navrhnúť dôkazy. Z administratívneho spisu preukázateľne vyplýva, že okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Pezinok potom ako našla žalobcu v miestnom pohostinstve vykonala so žalobcom na služobnom úrade pohovor, o čom spísala záznam, z ktorého vyplýva, že žalobca na svoju obranu v podstate neuviedol žiadne skutočnosti a ani nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov a až následne predložil do spisu úradný záznam, v ktorom vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa v čase kontroly nachádzal v miestnom pohostinstve.

Odvolací súd zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že žalovaný ako aj služobný úrad prvého stupňa z vykonaného dokazovania ustálili správny právny názor. Vychádzajúc zo skutkových podkladov aj podľa názoru odvolacieho súdu tvrdenia žalobcu o tom, že po vyšetrení sa bol v pohostinstve naobedovať, ako jediná možnosť zabezpečenia jeho stravovania, sa javí ako účelová a to vzhľadom na časové súvislosti doby lekárskeho vyšetrenia a času, v ktorý bol nájdený okresnou prokurátorkou v expresse, keď z dokladu o vyšetrení lekárom vyplýva, že lekárske vyšetrenie sa uskutočnilo o 10:52 hod a v expresse ho okresná prokurátorka našla o 14:30 hod.. Správny bol postup odvolacieho služobného úradu, keď neprihliadol na obranu žalobcu, ktorou zdôvodňoval skutočnosť, že poobede sa zastavil v expresse „A.“, o čom predložil čestné prehlásenie majiteľky uvedeného expressa S. O.. Odvolaciemu súdu sa obrana žalobcu podložená predmetným čestným vyhlásením taktiež javí ako účelová, pretože uvedené tvrdenia žalobca uvádza až v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 20. decembra 2010, v prílohe ktorého predložil uvedené čestné prehlásenie datované z toho istého dňa.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietky žalobcu, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného že žalovaný porušil ustanovenie § 59 ods. 1 správneho poriadku, keď sa vôbec nezaoberal možnosťou doplnenia dokazovania, napriek jeho návrhom nedoplnil dokazovanie zadovážením si informácie od ošetrojúceho lekára a pod., a teda rozhodol bez akéhokoľvek ďalšieho dokazovania tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, tvrdiac, že v tomto štádiu konania žalovaný ako odvolací orgán mohol a mal dostatočne a spoľahlivo zistiť skutkový stav a pri použití tzv. apelačného princípu mohol a mal napraviť rozhodnutie prvostupňového orgánu a sám rozhodnúť vo veci samej. Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva jeho nespokojnosť s rozhodnutím služobného úradu prvého stupňa a súčasne jeho nesúhlas s postupom okresnej prokurátorky. Z obsahu odvolania nevyplyva, že by žalobca navrhoval doplnenie dokazovania označením konkrétneho dôkazu, resp. dôkazov, ktoré by navrhoval v danom prípade vykonať, pokiaľ aj namietal, že odvolací služobný úrad mal spoľahlivo zistiť skutočný stav, takýto návrh v odvolaní predniesol len veľmi všeobecne, bez konkrétnych návrhov.

Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v danom prípade postupoval a rozhodol v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania aplikoval správne ustanovenia zákona č. 154/2001 Z. z. v spojení s ustanoveniami zákona

č. 462/2003 Z. z., ktorých výklad urobil súladne s ústavou a jej v medzami v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie sa taktiež stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný postupoval v preskúmvanej veci a rozhodol v súlade so zákonom, svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového služobného úradu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov a v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Odvolací súd v preskúmvacom konaní nezistil ani takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.